

Nove sanke.

Tam nad mestom pri Lipah je bilo vse živo. Mestni otroci so se sankali in kričali, vse je bilo živo, vse je mrgolelo. Mraz je pritiskal in rdečil drobne noske in ličeca. A zeblo ni nobenega, saj so se vendar sankali in takrat ne pride nobenemu na misel, da ga morda zebe. Neprestano tekanje gori in doli, smeh, samo veselje.

Ivanček in Jožica sta stala ob drči in gledala. Vsi veseli, samo ta dva žalostna; nobenega ni zeblo, a ta dva sta se stiskala drug k drugemu, Jožici je bradica od mraza šklepetala. Saj jima je moralo biti mraz, ko nista imela gorkih, volnenih oblek kot tisti gosposki, mestni otroci. Onadva prav za prav nista mestna, le v predmestju stanujeta z mamico in očkom, ki prihaja samo zvečer ves črn domov in zjutraj odide, še preden vstaneta Ivanček in Jožica.

»Ivanček, ko bi tudi midva imela sanke...«

»Bom rekel očku, morda jih kupi.«

Mimo njiju privozi z lepimi sankami debeloličen pobič. Toliko da ni oba podrl! Na mestu se je ustavil in se vstopil široko pred njiju.

»Hej, slišita! Vidva se pa prav na sredo drče nastavita drugič, da vaju gotovo podrem. Vesta kaj? Kar poberita se od tod, vaju prav nič ne rabimo, da nam tukaj napotje delata. Sta razumela?«

Jožica je zajokala. »Ivanček, pojdiva!«

»Da, da! Pa takoj, če ne, vama s kepami pomagam, umazanca!«

Počasi sta šla proti domu. Jožica je nehala jokati, ko je Ivanček zatrijeval, da se bo bridko maščeval — in še kmalu. Uh, ta grdoba nemarna!

Zvečer sta doma pripovedovala, kako ju je napodil tisti mestni pobalin. Ivanček je prosil očeta, naj mu vendar kupi sanke, da ne bo samo gledal; in saj še gledati ne sme. Tisti debelin navihani...

»Jih bom kupil, jih bom,« ju je tolažil očka. »Samo pridna morata biti, jih bosta že dobila.«

»Pa nove!«

»Nove, nove, Jožica!«

Preden sta zaspala, sta se dolgo pogovarjala samo o sankah, o sankanju in o tistem debelinu navihanem. Dolgo nista zaspala. In ponoči se je Ivančku sanjalo, da je imel lepe sanke, čisto nove, da sta se z Jožico sankala pri Lipah, da je bil tisti, tisti mestni pobalin ves zamazan in raztrgan in strašno, strašno grd in vse polomljene sanke je imel. Ivanček in Jožica pa sta se sankala, sankala. Ni jima biló mraz in vesela sta bila in srečna in sta se sankala, sankala...

In drugi dan — kot da so se sanje uresničile — jih je prišel obiskavat stric in jima prinesel čisto nove sanke. Tako so bile lepe, da so se kar svetile, a še bolj so se svetile oči Ivančku in Jožici, ko sta jih ogledovala. Zdaj, zdaj se bosta šla sankat, zdaj ne bosta samo gledala, zdaj bo gledal tisti debelin...

Komaj sta se dobremu stričku zahvalila, že sta vsa vesela in srečna odhitela naravnost k Lipam. In sta se sankala, sankala...

Zdajci je prišel tisti paglavec, tisti debelin.

»Hej, kje pa je ta golazen sanke dobila?«

»Te nič ne briga, moje sol!«

»Nič ne briga? Kje pa si jih sunil?«

»Da sem jih ukradel?«

»Ukradel si jih!«

»Še enkrat reci, če upaš!«

»Če upam? Ukradel si jih!«

Tega Ivanček ni mogel več prenesti. Obraz mu zagori v jezi, najraje bi ga zgrabil in ga potlačil v sneg tako, da bi se nič ne videl ven. Skloni se in stisne kepo in nameri.

»Jo hočeš?«

Tedaj pa se debelin z vso silo zažene v Ivančka, sprimeta se in se kot klopčič valjata po snegu. Vsa bela sta in udrihata, tolčeta, nobeden ni videti močnejši, trdovratno kljubujeta drug drugemu. Jožica joka in je vsa prestrašena. Otroci krog njiju kriče in bodre debelina, a nič ne pomaga, ne moreta drug drugemu do živega.

»Kaj imate?« Nenadoma stopi mednje velik tršat gospod. Oba junaka odnehata in otresata sneg raz sebe. »Zakaj se obdelavata?«

»Pravi, da sem sanke ukradel, pa mi jih je stric dal. In zdaj me je zato hotel...«

»Ti si začel!« zarenči debelin.

»Ti je res dal stric sanke?«

»Res, gospod, danes zjutraj mi jih je prinesel.«

»In ti si ga napadel, da jih je ukradel? Mar ni to grdo? Takoj se mi spravi domov, da boš drugič vedel poštene ljudi spoštovati! Zgubi se!«

Ves osramočen, s povešeno glavo je debelin stopal proti mestu. Prav tak, kot ga je Ivanček videl v sanjah. In za njim odide tisti gospod.

In Ivanček in Jožica se sankata, sankata...

Debelina pa ni bilo več blizu...

Danilo Gorinšek:

Naša Majda.

*Je nosek kot vosek,
so usta še pusta,
ko zob ni nikjer.*

*Pa včasih se cmeri
kot dve mili Jeri
ves dan venomer.*

*Glavice je črne,
njen glas pa srebrne
je strunice glas.*

*Z nožicami brca,
še mene okrca,
da krajši je čas.*

*Ko sonček zasije,
jo z žarki oblije,
se smeje sladkó.*

*Kaj pravil bi dalje:
vsakdo že razbral je,
da Majda je to.*